THE DISCIPLINE OF THE NOVICE MONK

Two works by

NAGARJUNA & NGORCHEN KUNGA ZANGPO

Translated by Lobsang Dagpa
Migmar Tsering
Ngawang Samten Chophel (Jay Goldberg)

THE DISCIPLINE
OF THE NOVICE MONK

THE DISCIPLINE OF THE NOVICE MONK

Two works by

NAGARJUNA

and

NGORCHEN KUNGA ZANGPO

Translated by

Lobsang Dagpa, Migmar Tsering, and

Ngawang Samten Chophel (Jay Goldberg)

THE DISCIPLINE OF THE NOVICE MONK

Authors : Nagarjuna and Ngochen Kunga Zanpo

Translated by: Lobsang Dagpa, Migmar Tsering & Ngawang Samten Chophel (Jay Goldberg)

Edited by: Victoria Scott

Copyright © Ngawang Samten (Jay Goldberg). All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or media without prior written permission of the translators.

Reprint funded by Khenpo Appey Foundation
www.khenpoappey.org

First Edition: 1975, Sakya College, Mussoorie, India
Reprint Edition: 2019

Free Distribution

Contents

Preface	11
Introduction	13
The Buddhist Vinaya	15
Vajradhara Ngorchen Kunga Zangpo	17
Acarya Nagarjuna's The Discipline of the Novice	25
Monk of the Aryamulasarvastivadin in Verse	59
Vajradhara Ngorchchen Kunga Zangpo's	60
Word Explanation of the Abridged Ten Vows	61
The Concise Novice Monk's Training	71
Concluding Prayer by Dezhung Ajam Rinpoche	71

The Discipline of *the* Novice Monk

Including

Acarya Nagarjuna's

The Discipline of the Novice Monk of

the Aryamulasarvastivadin in Verse

and

Vajradhara Ngorchen Kunga Zangpo's

Word Explanation of the Abridged

Ten Vows, the Concise Novice Monk's Training

Translated by

Lobsang Dagpa, Migmar Tsering, and

Ngawang Samten Chophel (Jay Goldberg)

This work is dedicated to Sakya Pandita, Kunga Gyaltsen Pal Zangpo (1182–1251)—

Whose wide eyes perceive all knowable things,
The compassionate one who achieves the welfare h
of all living beings,
Who possesses the power to perform activities
transcending thought,
To the feet of that Guru, the protector Manjushri,
I prostrate.

PREFACE

First and foremost, we wish to offer our humble thanks to His Holiness Sakya Trizin who always guides us along the true Dharma path.

These translations were done at the Sakya College in Mussoorie, India, in 1975, under the invaluable guidance of the Venerable Khenpo Appey Rinpoche, principal of the college. We thank him very much as this work could not have been accomplished without his aid.

Also, acknowledgments are due to Jamyang Chophel and Jamyang Lodo, both of the Sakya Centre, for their contributions of calligraphy and drawings, respectively.

INTRODUCTION

“*...moral discipline is said to be the foundation of every virtue, just as the earth is the support of both animate and inanimate things.*”[1]

The translations of the two short works included in this text serve as the foundation of the novice monk’s discipline for many young Tibetan novices, and especially those of the Sakya Order. The first work, Acarya Nagarjuna’s *The Discipline of the Novice Monk of the Aryamulasarvastivadin in Verse*, is found in the Tangyur, though the present translation was done from a copy of this text recently published in Varanasi, India. The Sanskrit original is no longer extant, however various editions of the Tibetan translation are available. The second work, Vajradhara Ngorchen Kunga Zangpo’s *Word Explanation of the Abridged Ten Vows, the Concise Novice Monk’s Training, was translated from a copy found in The Sakya Kabum*, volume 10.[2]

By way of introduction we would like to present a brief

---

[1] Acarya Nagarjuna’s *Suhrllekha*, verse 7.

[2] The Sakya *Kabum*, volume 10, pages 343-26 to 344-1-1, published by Toyo Bunko, Tokyo, Japan, 1969.

account of the life of Vajradhara Ngorchen Kunga Zangpo.[3] This biographical sketch is based on notes taken from a history of Buddhism written by Ngorchen Kunchog Lhundrub and Ngorchen Sangye Phuntsog.[4]

[3] At first, it had been decided to include a short account of the life of Acarya Nagarjuna also. However, as the Tibetan texts which were referred to for this purpose yielded no information significantly different from those accounts previously mentioned in various books on Buddhism, such as Buton Rinchen Drub's *History of Buddhism*, it has been decided that a biographical sketch of the Acarya would be omitted here.

[4] This text, entitled *dam pa'i chos kyi byung tshul legs par bshad pa bstan pa'i rgya mtshor 'jug pa'i gru. chen zhes bya ba strom 'phro kha skong dang bcas pa zhugs so*, was published by Ngawang Topgay, New Delhi, India, 1973, with the short title *Ngor Chos 'Byung*, pp. 339-7 to 343-6.

The Buddhist Vinaya

First, however, one important point needs mentioning. It may be wondered why, if both Acarya Nagarjuna and Vajradhara Ngorchen Kunga Zangpo, as well as other Tibetan Buddhists are adherents of the Mahayana doctrine, these discourses on moral training are based upon and integrated with the Vinaya of the Hinayana schools. In reply to this, it must be stated that from among the three sections of the Tripitaka i.e., Sutra, Abhidharma, and Vinaya of both the Mahayana and Hinayana schools, the Vinaya teaching is basically the same. The Sutras and Abhidharma of the Mahayana are distinct and separate from those of the Hinayana, but this cannot be said of their respective Vinaya teachings.

The Vinaya teachings of Tibetan Buddhism were translated from those of the schools of Sarvastivadin because a major portion of Mahayana Buddhists in India from whom Buddhism was transmitted to Tibet were well versed in these Sanskrit scriptures.[5] Therefore Acarya Nagarjuna, as well as many other

[5] There are also other editions of Vinaya texts in Sanskrit and Pali that were employed by many of the other schools in ancient India.

Mahayana scholars, had studied and commented upon these common Vinaya teachings.

Vajradhara Ngorchen Kunga Zangpo

The Ngor Evam monastic center was established in 1430 by the renowned saint Vajradhara Kunga Zangpo. This pure and holy monk had thoroughly accumulated vast roots of merit. Just as the Lord Buddha had prophesied in the *Saddharmapundarika Sutra, Bodhisattvapitaka Sutra*, and other sutras, so Kunga Zangpo arose to teach and spread the Dharma and to attain sainthood.

Ngorchen Kunga Zangpo was born into the class of "tea-servers," just the same as Cogro Lu'i Gyaltsen.[6] His father, Yonten, was the personal servant—tea-server—of the Sakya Trizin, Kunga Rinchen. It was in 1382 that his mother, Paldren, who was the daughter of Shabpon Singge, gave birth to Ngorchen. Even from an early age, Ngorchen's conduct was beyond that of a child.

Kunga Zangpo was extremely grateful to Sharchen Yeshe Gyaltsen, who bestowed upon him the three vows,[7] and at the age of nine he received the ordination of a novice monk. He

[6] Cogro Lu'i Gyaltsen was a very great translator at the time of King Khri Ralpacan (806–838 CE).

[7] These three refer to the pratimoksha, bodhisattva, and Vajrayana vows.

obtained many teachings from Sharchen himself, as well as from Sasang Phagpa, Tashi Rinchen of the Zhalu lineage, and many others. Again, he thought of obtaining the deep meaning of the Sakya doctrine's profound *Margaphala* teaching,[8] and so set out for Shang Chokhor Geng to reverently request that teaching from Lochen Shyabs Chogpal. However, the only *Margaphala* teaching Lochen gave him was the *Three Visions*, though he received many other teachings from him.

One time he dreamt that a particular omen arose which indicated the possibility of hearing the *Margaphala* teaching from Mahasiddha Buddhashri in Zegon. This event later occurred just as he had dreamt of it, and so great faith arose in him toward Buddhashri.

He had performed the task of reading all the vast collection of books contained in the libraries of Sakya, such as the Gorum Library. He accomplished the practice of the *Margaphala*, the six yogas of the *Guhvasamaja Tantra*, and other teachings. He was a vegetarian all his life, he never touched alcohol, and having become a monk he never took food after midday. Thus he was free from the stain of moral faults, and it has been said that Ngorchen naturally possessed a monk's disposition.

[8] *Margaphala* (*Lam 'bras* in Tibetan) is the profound teaching transmitted from the great Indian Mahasiddha Virupa (seventh/eighth century CE).

Through diligent study Ngorchen became an expert in all the Buddhist doctrines contained in the sutras and tantras, and especially those of the Sakya tradition. His voluminous writing was mostly concerned with Tantra, and he became renowned as a scholar and saint. As a result of the power arising from his accomplishments, he often had visions of Jetsun Gongma Nga (i.e., the five founders of the Sakya sect)[9] that portended his future success. One time he also had a vision of the goddess Ushnishavijaya and of the Dharma protector Mahakala, from whom he received omens as to where he should build a monastery.

At one time Ngorchen acted as abbot of the dGa.ldan.sa. bzhang Dharma center, where he spread the Dharma by preaching, study and other good works. In Sakya at Shaksang Kabum, he spent some time teaching and meditating. Because Ngorchen possessed great compassion and would freely give Dharma teachings, many scholars, monks, poor people, and others gathered to receive his teaching.

At first Ngorchen refused to give novice and monk ordinations to those whom he believed would not be able to maintain their vows thoroughly because he thought this would be very sinful.

[9] The five founders of the Sakya sect are Sachen Kunga Nyingpo, Acarya Sonam Tsemo, Jetsun Dragpa Gyaltsen, Sakya Pandita Kunga Gyaltsen Pal Zangpo, and Drogon Chogyal Phagpa.

However, while he was behaving in this way, he one night dreamt of his revered gurus, Choje Sharchen Yeshe Gyaltsen and Mahasiddha Buddhashri. In the dream they were saying, “If this lama, Kunga Zangpo, would give the ordinations of novice monkhood and monkhood to whomever desired them, it would make a vast difference for disciples of Buddhism in the future as their numbers would greatly increase rather than decrease. However, he is strictly against this.” Having said this, they then remained staring at him. After that event occurred, Ngorchen began to bestow vows upon all who desired them. It was in this way that the great guru spread the monk’s vows of the lineage of Shakyashribhadra to 12,000 monks, in addition to the granting of other vows. Therefore the precious lineage of Shakyashribhadra still exists today.

During his lifetime, Ngorchen gave the profound *Margaphala* teaching eighty-three times, the precious Vajravali teaching more than sixty times, as well as numerous other teachings. In this manner, Ngorchen gave one specific Dharma teaching many times to various people,

Ngorchen traveled widely. During the first of his two journeys to central Tibet, he made pilgrimages to various holy places and studied greatly. In Lhasa he made offerings of gold and butterlamps and spent much time in extensive recitation of prayers. Also he traveled to Sang.gde, Tshul, Sera, and Ribo Geden. During his second journey to central Tibet he was

invited by Gongma Chenpo Dag ’Jungnas to Walung, where he performed various works for the benefit of all living beings. He received many invitations to go to Kham and Nga.ris; however, he decided that it would be better not to travel to such distant places but to spend his time in teaching and meditation. However, because an oracle advised him of the necessity of going to Nga.ris, he eventually journeyed there three times and performed many great works for the benefit of the people of Nga.ris.

At the age of forty-eight Ngorchen decided to remain in one place for the sake of those humble monks who desired to study and meditate in an undistracted environment. At that time he had a vision of a hillside that would serve as the site of the future Evam monastic center. Also, the goddess Ushnishavijaya appeared and prophesied that this monastic center would benefit all sentient beings. Due to the power of many auspicious signs, Ngorchen established the Ngor Evam Monastery. This Dharma center quickly became renowned for the strict moral discipline of its monks and became the site of large gatherings of monks who desired Dharma teachings. Due to Ngorchen’s wisdom and greatness, many Ngor monasteries were established throughout Tibet, and especially in Kham.

At the age of seventy-five, on the twenty-fifth day of the fourth month in the fire male rat year (i.e., 1457), Vajradhara Ngorchen Kunga Zangpo passed on to one of the pure lands.

The assemblies of disciples of the venerable Ngorchen were inconceivable in number, and some became great in their own right. Briefly, some of his disciples were: Dagchen Zhitogpa of the Khon Sakya lineage along with his family members, etc., Dagchen Yeshe Wangchuk of the Khon Sakya lineage of the Sharpa Labrang along with his retinue, his principal disciple Muchen Sempachenpo Konchog Gyaltsen, his nephew Gyaltsab Dampa Kunga Wangchuk, Je Konchog Phel, Jamyang Sherab Gyatso, Khedrub Palden Dorje, Gugi Pandita Dagpa Gyaltsen, Chopal Zangpo, Gungru Sherab Zangpo, Dagpo Tashi Namgyal, Zangchen Chogley Namgyal, Mar Khampa Dagpa Zangpo, Marton Gyaltsen Ozer, Panchen Shakya Chogden, Znalu Kuzhang Khyenrab Choje, Chanchen Rabjampa Sangye Phel, Jamyang Kunga Chozang, Bumdra Sumpa Champa Chos Dondrub, Changchub Sempa Zhonu Gyalchog, Drubchog Konchog Lodro, Kunkhyen Gowo Rabjampa Sonam Sengge, Nyare Palgyi Gyaltsen, Yonten Ozer, Dagpa Rinchen Dondrub, Denma Trung Kunga Rinchen, Sedpa Kunlo, Khedrub Dawa Zangpo, Chudu Khetsunpa, Takar Sempachenpo, Mahasiddha Thangtong Gyalpo, Khenpo Palden Sangye, Lama Palden Gyalpo, and many, many others.

Arya Nagarjuna

Acarya Nagarjuna's

The Discipline of the Novice Monk of the Aryamulasarvastivadin in Verse

Translated by

Lobsang Dagpa and

Ngawang Samten Chophel (Jay Goldberg)

༄༅། བོད་སྐད་དུ། །འཕགས་པ་གཞི་ཐམས་ཅད་
ཡོད་པར་སྨྲ་བའི་དགེ་ཚུལ་གྱི་ཚིག་ལེའུར་བྱས་པ། །
ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པ་ལ་ཕྱག་འཚལ་ལོ།

མགོན་པོ་ཐམས་ཅད་མཁྱེན་དང་ཆོས། ། ༡༽
འཕགས་པའི་ཚོགས་ལ་ཕྱག་འཚལ་ཏེ། །
དགེ་ཚུལ་གྱི་ནི་ཆོ་ག་རྣམས། །
མདོ་ཙམ་ངེས་པར་བཤད་པར་བྱ། །

ཤཱཀྱ་སེང་གེའི་བསྟན་པ་ལ། ། ༢༽
དད་པས་རབ་ཏུ་བྱུང་ནས་ནི། །
བརྟུལ་ཞུགས་བརྟན་པས་རབ་བསྒྲིམས་ཏེ། །
བདག་གི་ལུས་བཞིན་བསླབ་པ་བསྲུང་། །

ནམ་གྱི་ཆ་སྨད་མལ་ནས་ལངས། ། ༣༽
ནམ་ལངས་བར་དུ་ཁ་ཏོན་བྱ། །
གདོང་དང་སོ་ཡི་དྲི་བཀྲུས་ནས། །
རྫོགས་སངས་རྒྱས་ལ་གུས་ཕྱག་འཚལ། །

In the Sanskrit language this is entitled Arya Mula Sarvas-
tivadin
S'ramanera Karika. In the Tibetan language this is entitled
'Phags pa gzhi thams cad
yod par smra wa'i dge tshul gyi tshig le'ur byas pa.
Prostrations to the Omniscient One!

Prostrations to the Protector who knows (1)
All, to the Dharma and to the Noble
Assembly. In brief, I will surely explain
the observances of the novice monk.

Having taken ordination with faith in (2)
the doctrine of Shakya Lion (i.e., Buddha),
guard the training as (one would) one's
body by exerting well in steadfast conduct.

Arise from bed in the latter part of the night, (3)
recite daily prayers up to dawn,
and after washing the dirt from face and teeth,
reverently prostrate to the Accomplished Buddha.

བླ་མ་གནས་པའི་སྒོ་གླེགས་ལ། ། ༤༽
ལག་པས་དལ་གྱིས་བརྡུང་བར་བྱ། །
ནང་ཞུགས་གུས་པས་བླ་མ་ལ། །
ཁམས་བདེ་མི་བདེ་ལ་སོགས་དྲི། །

འདི་དག་བྱ་ཞེས་དྲིས་ནས་ནི། ། ༥༽
དཀྱིལ་འཁོར་ལ་སོགས་རྣམ་བྱ་ཕྱིར། །
ཉ་ཕྱིས་ལ་སོགས་ཆུ་བརྟག་སྟེ། །
སྟེང་ནས་བར་གཏིང་རིམ་བཞིན་ནོ། །

ཉ་ཕྱིས་ལ་སོགས་མེད་ན་ཡང་། ། ༦༽
ཁྱོར་བའམ་འདབས་མས་བྱུམ་པ་དགང་། །
ཆུ་ཡི་སྐྱེ་བོ་ཆེ་ཆུང་རྣམས། །
ཡུན་མི་རིང་བར་ནན་ཏན་བརྟག །

སྙིང་རྗེ་ཅན་གྱིས་ཁུ་བ་རྣམས། ། ༧༽
རབ་ཏུ་བརྟག་ཏེ་སྤྱད་པར་བྱ། །
སྲོག་ཆགས་ཡོད་ན་ལེགས་པར་བཙག །
སྲོག་ཆགས་རྣམས་ལ་གནོད་མི་བྱ། །

Softly knock with the hand on the
door of the Guru's residence. Entering
with permission, humbly ask the Guru
if his health is well, not well, etc. (4)

For the sake of preparing the shrine, etc., ask
the Guru if one may thus do this; examine
the water in the mother-of-pearl vessel, etc.,
level by level from top to middle to bottom. (5)

For not too long, earnestly examine the water
for big and small living creatures; fill
the ritual vessel with one's cupped hands or
using leaves, if not with a mother-of-pearl vessel, etc. (6)

Juices etc., are fully examined
before being taken by a compassionate
person; if there are insects, carefully
strain it so as not to harm them. (7)

རྩྭ་དང་ལྕི་བ་ཤིང་ལ་སོགས། །༨༽
དགོས་པ་གང་དང་གང་ཡང་རུང་། །
དེ་དག་སྲོག་ཆགས་མེད་པར་བྱ། །
སྡོམ་པས་སྲོག་ཆགས་གསད་པ་བསྲུང་། །

སྣན་ཆུས་དང་སོ་ཤིང་དང་། ། ༩༽
འདག་པའི་ཆལ་ཡང་སྣ་གོན་བྱ། །
ལྷུང་བཟེད་བཀྲུ་ལ་སོགས་པ་དང་། །
བླ་མའི་དགོས་པ་ཐམས་ཅད་བྱ། །

དེ་ནས་དུས་རིག་ཕྱག་བྱས་ནས། །༡༠༽
དེ་བཞིན་གུས་པས་ཐལ་སྦྱར་ནས། །
འཚལ་མ་འཚལ་ཞེས་བླ་མ་ལ། །
བརྟུལ་ཞུགས་ཅན་གྱིས་དེ་ལྟར་ཞུ། །

ལག་པ་བཀྲུས་ནས་ཚུལ་བཞིན་དུ། །༡༡༽
དེ་ནི་མི་སྨྲ་ཚོད་རིག་པར། །
བཀྲེས་པའི་ནད་ལས་བཟློག་པའི་ཕྱིར། །
བཟའོ་སྙམ་པའི་སེམས་ཀྱིས་བཟའ། །

With the vow of guarding against killing (8)
insects, remove them from whatever may
be necessary, like straw for mats,
dung for polish, and wood for fire, etc.

Fulfill all the needs of the Guru, such as: (9)
preparation of the bathing mat, bathing water,
earth to cover excrement, wood for cleaning
teeth, soap, and washing the alms bowl, etc.

Then, knowing the time, the ordained one, (10)
having done reverence and respectfully
joined the palms at the heart, tells
the Guru, "It is time to take food."

Having washed one's hands, then without speaking (11)
and in a proper manner, one will know the proper
portions of food to take; also, eat with the
thought in mind that this food is for the sake
of avoiding the sickness of hunger.

ཟོས་ཤིང་དེ་བཞིན་འཐུང་བ་དང་། ། ༡༢༽
རུང་བའི་ཆུ་ཡི་དེ་འོག་ཏུ། །
སྦྱིན་པའི་ཡང་དག་སྤིལ་བྱའི་ཕྱིར། །
སྦྱིན་པའི་ཚིགས་བཅད་གཉིས་ཤིག་བརྗོད། །

After eating and drinking accordingly, rinse (12)
the mouth with suitable water in order to
increase the excellent merit of that offering
of food, and recite the two verses about giving.

མན་ངག་ཡོད་ན་བསམ་གཏན་བྱ། ། ༡༣༽
རབ་ཏུ་འབད་དེ་བཀླག་པར་བྱ། །
སྡོམ་དང་ཆོ་ག་མཁས་པ་དང་། །
སྒྲུབ་པ་དག་ལ་བརྩོན་པར་བྱ། །

If one has received instructions, do meditation; (13)
if not, read scriptures with
much diligence. Be learned in the vows and
observances and strive to accomplish them.

བརྟུལ་ཞུགས་གནས་སེམས་མ་ཉམས་པས། ། ༡༤༽
ཆེད་དུ་སེམས་ཏེ་མ་ནོར་བར། །
མི་གཞན་བདག་གམ་གཞན་རྣམས་ཀྱིས། །
བསད་ན་བརྟུལ་ཞུགས་ཉམས་པར་འགྱུར། །

If oneself or hirelings kill another man while one (14)
possesses ordination, an unimpaired mind, the intention to kill,
and unmistakenness (i.e., the intended victim was killed, not another person by mistake), then one’s ordination becomes spoiled.

ཚུལ་ཁྲིམས་ལྡན་ནམ་ཚུལ་ཁྲིམས་འཆལ། ། ༡༥༽
དེ་བཞིན་ནད་ཀྱིས་བཏབ་པ་ལ། །
གང་ཐོས་སྡུག་བསྔལ་ཉམ་ཐག་སྐྱེ། །
ངེས་འཆི་ཆོས་གཏམ་དེ་མི་བྱ། །

Do not give to those possessing the moral discipline, (15)
those who have broken their moral discipline,
or those who have been stricken ill (by) religious discourses
that may,having been heard and afflict them with suffering
and certain death.

སྨན་དང་སྔགས་དང་རིག་པ་དང་། ། ༡༦༽
འཆི་བའི་ཕྱོགས་སུ་བཏང་བ་དང་། །
མི་གཞན་ཐབས་རྣམས་སྣ་ཚོགས་ཀྱིས།
བསད་ན་བརྟུལ་ཞུགས་ཉམས་པར་འགྱུར། །

དུད་འགྲོ་དང་ནི་སེམས་དམྱལ་དང་། ། ༡༧༽
ཡི་དྭགས་འོན་ཏེ་ལྷ་ཡང་རུང་། །
བསད་ན་ངན་འགྲོ་ལྟུང་བར་ཡི། །
སྡིག་པ་སྦོམ་པོ་ཐོབ་པར་འགྱུར། །

བརྟུལ་ཞུགས་ཅན་གྱིས་བསད་སླམ་སྙེ། ། ༡༨༽
ལུས་དང་ངག་གིས་བཤམས་པ་ལས། །
སྐྱེ་བོ་གསོན་ཡང་དེ་ལ་ནི། །
ཁ་ན་མ་ཐོ་རྣམ་གསུམ་འགྱུར། །

རྡོ་དབྱུག་ཁུ་ཚུལ་འཚོག་པ་དང་། ། ༡༩༽
དེ་ལས་གཞན་པའི་གནོད་པ་དང་། །
བ་ལང་ལ་སོགས་གནོད་མི་བྱ། །
རྟ་ལ་སོགས་པ་མི་ཞོན་ནོ། །

Ordination will become spoiled if one (16)
kills another man by medicine, spells,
knowledge of witchcraft, sending him in the
direction of death, or by various other means.

If one kills an animal, denizen of hell, (17)
hungry ghost, or even a god, one will
acquire considerable sin which will cause
one to fall into undesirable states.

If an ordained one has considered killing and (18)
made arrangements for murder with body and voice, then
even though the victim survives, this overt violation is
still considered a sin of his three spheres of body, voice, and
mind.

Do not injure bullocks and the like (19)
by striking them with stones, sticks, or
fists, nor harm them by means other
than these, and do not ride horses, etc.

དགེ་ཚུལ་བདག་གམ་གཞན་རྣམས་ཀྱིས། ། ༢༠༽
རྐུ་སེམས་མཐུ་དང་འཇབ་བུ་ཡིས། །
འཁྲུལ་པ་མེད་པར་མི་གཞན་གྱི། །
གནས་ནས་མ་ཤ་ཀ་ལྔ་ཙམ་མམ། །

རང་གི་ཡུལ་ནས་བྱུང་བ་གང་། ། ༢༡༽
ཀཱར་ཥཱ་པ་ཎའི་བཞི་ཆ་བརྐུས། །
དེ་བརྐུས་ཚུལ་ཁྲིམས་ཞིག་པར་འགྱུར། །
སྦྱོར་བ་ཆེ་ན་ཉེས་བྱས་སོ། །

ཇོག་གྲུ་རྩ་བ་འབྲས་བུ་ཤིང་། ། ༢༢-༢༤༽
སྡོང་བུ་ལོ་མ་ཤུན་པ་ཆུ། །
མེ་ཏོག་ཆུ་སྐྱེས་ཐང་སྐྱེས་དང་། །
ཞིང་དང་ལོ་ཏོག་ས་གཞི་དང་། །
གྲུ་དང་ཤིང་དང་ཤོག་གམ་དང་། །
དེ་བཞིན་གྲུ་ཡི་བཙས་རྣམས་དང་། །
སྲོག་ཆགས་རྐང་པ་མེད་པ་དང་། །
རྐང་གཉིས་རྐང་མང་རྐུ་བ་དང་། །
བརྟུལ་ཞུགས་ཅན་གྱིས་མི་ཡིས་ནོར། །
དབྱིག་ལ་སོགས་པ་གང་ཡང་རུང་། །

These must be present: the novice monk himself, (20)
or hirelings; the thought of stealing; stealing by force or stealth,
not insanity; stealing from another man’s residence;
and the value of articles must be at least 5 *mashaka.*

By the act of stealing one-fourth of a *karshapana* (21)
in value of whatever may appear in one’s country,
one’s moral discipline is destroyed at the
time that the act of transgression is committed.

If the full value is reached through that (22–24)
which is stolen by an ordained one,
who, with the thought of theft,
steals roots, fruit, trees, shoots,
leaves, bark, flowers of the water,
flowers of the earth, fields, crops,
sites, boats, wood, sales-tax,
and similarly boat-fare,
creatures without legs, with two legs
or with many legs, another man’s property
and wealth, etc., or anything suitable,
(then) one’s vow is destroyed.

ལྷུང་བཟེད་ལ་སོགས་རྐུན་ཁྱེར་ན། ། ༢༥༽
ཆོས་བཤད་ནས་ནི་བསླུབ་པར་བྱ། །
ཡང་ན་རི་བའི་རིན་གྱིས་བླུ། །
དེ་ལྟར་མ་བྱས་ཉེས་བྱས་སོ། །

སྡོམ་ཅན་ཉམས་པ་མེད་སེམས་ཀྱིས། ། ༢༦༽
ཉམས་པ་མེད་པའི་སྒོ་གསུམ་དུ། །
ཆགས་པས་ནོར་བུ་ནང་དུ་འདས། །
དགའ་བར་ཆོར་ན་བརྟུལ་ཞུགས་ཉམས། །

སྐྱེས་པ་བུད་མེད་མ་ནིང་གིས། ། ༢༧༽
ཚན་ཀར་བོར་ཏེ་མནན་པ་ལས། །
གང་གིས་བདེ་བའི་རོ་མྱོང་བ། །
དེ་ཡང་སྡོམ་པ་ཞིག་པར་འགྱུར། །

ཡན་ལག་སྐྱེས་ནས་བདེ་འདོད་པས། ། ༢༨༽
གདུག་པ་སྦྲུལ་གྱི་གར་བཙུག་སླ། །
ལུས་ལ་སྡོམ་པ་མི་གཞིག་ཅེས། །
རྫོགས་སངས་རྒྱས་ཀྱིས་བཀའ་སྩལ་ཏོ། །

If one's alms bow1, etc., is taken by a thief, (25)
regain it by preaching Dharma to the robber
or ransoming it with the price of its value; if one
does not regain it thus, it is a minor fault.

If the vow-holder, possessing unimpaired mind, (26)
experiences pleasure by lustily inserting his
penis into any of the three unimpaired apertures,
then his ordination is destroyed.

If happiness is tasted through (27)
having been forcibly molested by
a man, woman, or eunuch, then one's vows
will also be destroyed.

It was said by the Accomplished Buddha, "Do (28)
not destroy the vows of the body, for it is
easy to insert a penis, erect through passion, into the mouth
of a poisonous snake."

གལ་ཏེ་སྦྲུལ་གྱིས་བསད་གྱུར་ཀྱང་། ། ༢༩༽
ཚུལ་ཁྲིམས་གནས་ལ་དེ་ཕན་ཏེ། །
ཚུལ་ཁྲིམས་ཉམས་པ་སྡུག་བསྔལ་ཡིན། །
མྱ་ངན་འདས་ལའང་སྒྲིབ་པར་འགྱུར། །

ལྷ་དག་མཐོང་ཞེས་དེ་ཡི་སྒྲ། ། ༣༠_༣༣༽
ཐོས་པར་གྱུར་དང་ཀུན་སྨྲ་དང་། །
གང་ན་བདག་འདུག་ལྷ་འོང་ཞིང་། །
བདག་ཀྱང་དེ་ཡི་དྲུང་འགྲོ་དང་། །
དེ་བཞིན་དྲི་ཟ་གྲུལ་བུམ་ཀླུ། །
གནོད་སྦྱིན་ལྟོ་འཕྱེ་ཆེན་པོ་དང་། །
ཤ་ཟ་ཡི་དྭགས་མི་འམ་ཅི། །
མཐོང་ངོ་ཞེས་ལ་སོགས་སྨྲ་དང་། །
བསམ་གཏན་མངོན་ཤེས་ཚད་མེད་དང་། །
རྒྱུན་ཞུགས་ལ་སོགས་འབྲས་བུ་དང་། །
ལམ་ལ་རབ་ཏུ་ཞུགས་པའང་རུང་། །
བདག་གིས་ཐོབ་ཅེས་སྨྲ་ན་ནི། །
དོན་རིག་པ་ལ་བརྗོད་པའི་ཚིག །
ཁྱད་པར་ཐོབ་པའི་བདག་ཉིད་ཅན། །
མ་ཉམས་ང་རྒྱལ་མེད་བཞིན་དུ། །
སྨྲས་ན་བརྟུལ་ཞུགས་ཉམས་པར་འགྱུར། །

If one were to be killed by a snake, still at that time (29)
it would be beneficial to maintain the moral discipline.
Impairment of the moral discipline is suffering, and it obstructs
(attainment of) Nirvana.

One's ordination will become spoiled if— (30–33)
while possessing neither arrogance nor insanity—
one tells a lie heard by another
that one has oneself gained distinctions,
such as: "(I) saw gods, heard their voices,
and had conversations, and wherever I stay
gods come and I also go to them";
similarly, if one tells others,
"I saw, etc., smell-eaters,
ghouls, nagas, yakshas, great reptiles,
flesh-eaters, hungry ghosts, kinnaras"; or
it is also fitting that one's vows are broken
if one tells another, "I have attained
meditation, supernatural perceptions,
limitless meditations, the fruit of a stream-winner,
etc., and full involvement in the Path."

ཁྱད་པར་ཐོབ་པ་མ་གཏོགས་པར། ། ༣༤ ༽
དེ་ལས་གཞན་པའི་བརྫུན་ཚིག་རྣམས། །
དེ་དག་ཐམས་ཅད་སྡིག་མང་འགྱུར། །
དེས་ནི་འོག་པར་ལྷུང་བར་འགྱུར། །

ཇི་ལྟར་མཛའ་བོ་འབྱེད་འགྱུར་བ། ། ༣༥ ༽
ཕྲ་མའི་ཚིག་རྣམས་སྨྲ་མི་བྱ། །
ཐུན་ཚོགས་སུ་ནི་སྨྲ་བ་དང་། །
ཚིག་རྩུབ་སྨྲ་བར་མི་བྱའོ། །

ངན་དུ་ཟེར་ལ་ངན་མི་བརྗོད། ། ༣༦ ༽
གཤེ་བ་ལ་ཡང་སླར་མི་གཤེ། །
མཚང་འབྲུ་བ་ལ་སླར་མི་འབྲུ། །
བརྡེག་པ་ལ་ཡང་སླར་མི་བརྡེག །

བློ་ལྡན་བསླབ་པར་འདོད་པ་ཡིས། ། ༣༧ ༽
བསྒྲིམས་ཏེ་ངག་གི་སྐྱོན་རྣམས་སྤངས། །
དེ་ལྟར་འགྱུར་བ་རིག་ནས་ནི། །
ངག་རྣམས་ཤིན་ཏུ་བསྡམས་པར་བྱ། །

Excluding the attainment of special distinctions (34)
as mentioned above, all other
lies will produce much sin and will cause
one to fall into lower states.

Do not speak slanderous words (35)
so that loved ones become separated,
and do not make useless
and rude conversation.

If spoken to in vile language, do not reply (36)
in vile language; even if abused, do not abuse in return;
if told of one’s faults, do not tell the other’s faults in return;
even if struck, do not strike in return.

The intelligent one who desires to guard (37)
the discipline must steadfastly abandon faults of speech;
knowing one will become thus (i.e., destroy one’s vows or
acquire great or small sin), greatly restrain one’s speech.

འབྲུ་བཏགས་ཕབས་དང་སྦྱར་བ་ཡི། ། ༣༨-༣༩ ༽
བཏུང་བའི་བྱེ་བྲག་འབྲུ་ཡི་ཆང་། །
སྡོང་བུ་མེ་ཏོག་འབྲས་བུ་ལས། །
སྦྱར་བའི་ཁུ་བ་བཙོས་པའི་ཆང་། །
དེས་ནི་སྨྱོས་པར་འགྱུར་རིག་ནས། །
སྡོམ་ཅན་ཕན་འདོད་མི་བཏུང་ངོ་། །
དེ་འཐུངས་ན་ནི་དྲན་ཉམས་ཤིང་། །
བརྟུལ་ཞུགས་ལྡན་པ་བག་མེད་འགྱུར། །

བག་མེད་པ་ལ་བརྟུལ་ཞུགས་ཉམས། ། ༤༠ ༽
དེ་བས་སྟོན་པའི་བཀའ་དྲན་བྱ། །
སྨྱོས་འགྱུར་ཉེས་པ་འཕེལ་འགྱུར་བ། །
རྩྭ་མཆོག་གིས་ཀྱང་མི་བཏུང་ངོ་། །

གླུ་གར་དེ་བཞིན་རོལ་མོ་རྣམས། ། ༤༡ ༽
སྡོམ་ལ་གནས་པས་མི་བྱའོ། །
ལུས་ལ་སྤོས་ཀྱིས་མི་བྱུག་གོ །
ཙནྡན་ལ་སོགས་མི་བསྐུའོ། །

The vow-holder will become careless and his memory (38–39)
will be impaired if he drinks a specially prepared
alcoholic drink consisting of ground grain and yeast
or a drink of refined alcohol prepared by mixing yeast
and the liquid of fruit (grapes, etc.), flowers (honey, etc.),
or stalks (sugarcane, etc.). Having known
these will cause madness, the vow-holder
who desires benefit should not drink.

Conduct is impaired through carelessness, (40)
therefore remember the Teacher’s precept; do not
even drink with kusha grass dipped into alcohol
since one will become mad and faults will increase.

One who possesses vows should neither (41)
sing, dance, nor play musical instruments,
and similarly neither apply scents
nor sandalwood powder, etc., to the body.

ཡུང་དང་གུར་གུམ་ལ་སོགས་པ། ། ༤༢༽
ཁ་དོག་རྣམས་སུ་འབྲི་མི་བྱ། །
མེ་ཏོག་མགོ་རྒྱན་ཕྲེང་བ་དག །
བརྟུལ་ཞུགས་ཅན་གྱིས་གདགས་མི་བྱ། །

གསེར་ལ་སོགས་པའི་རྒྱན་རྣམས་ཀྱིས། ། ༤༣༽
བདག་ལ་རྒྱན་པར་མི་བྱའོ། །
དུད་པ་ལ་སོགས་མིག་སྨན་རྣམས། །
མིག་མི་ན་བར་མི་བྱུག་གོ །

ཤིང་ཁྲི་ཁྲུ་གང་མཐོ་བ་དང་། ། ༤༤༽
བ་སོ་ལ་སོགས་རྒྱན་པའི་ཁྲི། །
དམའ་ཡང་ཉལ་ཁྲི་བཟང་པོ་ལ། །
ཉལ་ལ་སོགས་པ་མི་བྱའོ། །

གླུ་གར་ལ་སོགས་བསྟེན་པ་དང་། ། ༤༥༽
གང་ལ་དྲེགས་པ་སྐྱེ་འགྱུར་བ། །
དྲེགས་པའི་ཡན་ལག་སྤངས་ནས་ནི། །
བརྟུལ་ཞུགས་གནས་ཞེས་བརྗོད་པར་ཡིན། །

The ordained one should neither (42)
paint the body with colors,
tumeric and saffron, etc., nor
wear garlands and flower-crowns.

Neither adorn oneself with ornaments of gold, (43)
etc., nor apply eye-medicine
like eye-black, etc.,
if one's eyes are not troubled.

Sleep, sit, etc., neither on a wooden seat (44)
which is higher than 18 inches,
on a seat adorned with ivory and the like,
nor on a good-quality bed even if shorter (than 18 inches high).

It is said, "Ordination is maintained by having (45)
abandoned the element of pride—
namely, reliance upon song, dance, and the like,
or whatever (else) may produce pride."

ཉི་མ་ཕྱེད་མཚམས་མན་ཆད་ནས། ། ༤༦༽
སྐྱ་རེངས་མ་ཤར་བར་དུ་ནི། །
དེ་ནི་རྒྱལ་བས་དུས་མིན་གསུངས། །
སྡོམ་ཅན་གྱིས་ནི་དེར་མི་བཟའ། །

སྐྱ་རེངས་ཤར་ནས་ཕྱེད་ཀྱི་བར། ། ༤༧༽
དེ་ཡི་སྐབས་སུ་ཟོས་པ་ནི། །
དེ་ནི་བདག་ཞེས་སྡོམ་པ་སྟེ། །
བཟའ་བའི་དུས་སུ་སོས་པ་ཡིན། །

དུས་མིན་དུས་སུ་འདུ་ཤེས་ནས། ། ༤༨༽
ནམ་ཡང་བཟའ་བར་མི་བྱའོ། །
སྨན་པས་ཉོན་མོངས་བསྒོས་ན་ནི། །
ནད་པས་ཉེས་པ་མི་འགྱུར་རོ། །

ས་ལེ་སྦྲམ་ནི་གསེར་ཡིན་ཏེ། ། ༤༩༽
དངུལ་ཞེས་བྱ་བ་དངུལ་ཉིད་དོ། །
སྦྱིན་བདག་རྣམས་ཀྱིས་དེ་བྱིན་ན། །
བརྟུལ་ཞུགས་ཅན་གྱིས་མི་བླང་ངོ་། །

The vow-holder should not eat at that time (46)
which the Conqueror declared to be
the wrong time—namely, from midday
up to the appearance of the last dawn.

Aware of the vow that one has the opportunity (47)
to eat during the period between the appearance
of the last dawn up to midday, one should thus
take food only at the right time for eating.

Being aware that it is the wrong time, (48)
then do not eat; if a doctor advises
one to eat in order to allay afflictions,
it will not be a fault committed by the sick person.

Gold is gold and silver itself (49)
is thus called silver; if these
are given by patrons, they should
not be accepted by the ordained one.

བདག་གིས་རུང་བ་མ་ཡིན་འདིས། ། ༥༠༽
རུང་བའི་དངོས་པོ་བཙལ་སྙམ་དུ། །
དེ་ལྟར་མངོན་པར་བསམས་ནས་ནི། །
དེ་ནས་གཞན་ཞིག་ལེན་དུ་གཞུག །

དཀོན་མཆོག་གསུམ་གྱི་ཆེད་ཀ་དང་། ། ༥༡༽
ཚངས་པ་མཚུངས་པར་སྤྱོད་རྣམས་ཀྱི། །
གསེར་དང་དངུལ་ལ་རེག་གྱུར་ཀྱང་། །
ཉེས་པར་འགྱུར་བ་མ་ཡིན་ནོ། །

འདོད་པའི་བར་དུ་གཅོད་བྱེད་ཅེས། ། ༥༢༽
རྫོགས་སངས་རྒྱས་ཀྱིས་གསུངས་པ་དེ། །
བར་དུ་གཅོད་པར་མི་འགྱུར་ཞེས། །
དགེ་ཚུལ་གཏི་མུག་མ་སྨྲ་ཅིག །

དེ་སྐད་སྨྲན་དགེ་འདུན་གྱི། ། ༥༣༽
ལོངས་སྤྱོད་ཀུན་དང་བྲལ་ནས་ནི། །
གཙུག་ལག་ཁང་ནས་བསྐྲད་པར་བྱ། །།
དེ་ནས་རོ་དང་འདྲ་བར་འགྱུར། །

“I intend to seek required articles by (50)
means of unsuitable objects (i.e., gold,
etc.)”—having clearly thought thus, then
permit another to accept it for oneself.

If one touches gold and silver for (51)
the sake of the Three Precious Gems
or for those possessing similar
purified conduct, a fault is not committed.

The Accomplished Buddha said, “Desire (52)
of the six senses produces obstacles”;
the ignorant novice should not
say, “Desire will not create obstacles.”

If one speaks in those terms about desire, (53)
all possessions of the Sangha will be separated from him;
being expelled from the monastery,
he will then become like a corpse.

འཕྱུར་དང་རྒ་གད་བྱེད་ལ་སོགས། ། ༥༤༽
འཆི་བར་བསམས་ཏེ་མི་བྱའོ། །
གླལ་ཆེ་ལག་ལ་སོགས་པ་ཡིས། །
ཁ་དགབ་པ་ཡང་ནན་ཏན་བྱའོ། །

རྒན་ལ་སྦྲིད་བྱུང་ཕྱག་བྱ་སྟེ། ། ༥༥༽
གཞོན་ལ་ནད་མེད་གྱུར་ཅིག་བརྗོད། །
ཁྱིམ་ལ་སྦྲིད་པ་བྱུང་བ་ལ། །
ཡུན་རིང་འཚོ་ཞེས་བརྗོད་པར་བྱ། །

བླ་མ་གནས་པའི་མདུན་དག་ཏུ། ། ༥༦༽
སྣབས་དང་མཆིལ་མ་མི་འདོར་ཞིང་། །
སོ་ཤིང་བཅའ་བར་མི་བྱའོ། །
དེ་བཞིན་སྟན་ལ་མི་འདུག་གོ །

མདུན་དུ་བཅག་པར་མི་བྱ་ཞིང་། ། ༥༧༽
ཁྱོད་རིངས་སུ་ཡང་མི་དབྱུང་ངོ་། །
རྒན་ལ་སོགས་པའི་སྡོམ་ཅན་ལ། །
གུས་བཅས་ཞེ་སར་བཅས་པར་བྱ། །

Having thought about death, do not (54)
engage in laughter or convey an alluring attitude;
also, when yawning, earnestly
cover the mouth with one’s hand, etc.

If an elder monk sneezes say, “Salutations”; (55)
to a younger monk, say, “May illness not come”;
to a layman who sneezes, say,
“May you have long life.”

Neither brush the teeth, expel (56)
mucus and spittle, nor sit on a
seat without permission in front
of where the Guru is staying.

Act with politeness end humility toward (57)
elder vow-holders, etc; do not move about
in front of Guru, etc., and do not
go about having removed one’supper garment.

ལག་པ་དག་པར་བཤལ་ནས་ནི། ། ༥༨༽
བུམ་པ་ལ་སོགས་རྡུལ་མེད་བྱ། །
ཆུ་ཡང་ཡོངས་སུ་བཙགས་ནས་སུ། །
བརྟགས་ནས་རུང་བ་བླང་བར་བྱ། ༎

གནས་མ་བཅས་པར་གནས་མི་བྱ། ། ༥༩༽
དགེ་འདུན་མལ་ཆ་ལ་སོགས་པར། །
དྲན་པ་མེད་པར་འདུག་མི་བྱ། །
དྲན་དང་ལྡན་ན་ཉེས་མེད་དོ། །

སོ་བཀྲུ་བ་དང་ཆུ་བཏུང་དང་། ། ༦༠༽
བཤང་གཅི་བྱེད་དུ་འགྲོ་བ་དང་། །
མཚམས་ནང་སྟོན་ལ་ཕྱག་བྱ་བ། །
དེ་དག་མ་ཞུས་ཉེས་མེད་དོ། །

བརྟུལ་ཞུགས་ཅན་གྱིས་བྱ་བ་གཞན། ། ༦༡༽
དེ་དག་ཐམས་ཅད་མ་ལུས་པར། །
གལ་ཏེ་བླ་མར་མ་ཞུས་པར། །
བྱས་ན་དེ་ལ་ཉེས་བྱས་སོ། །

Having washed one’s hands clean, wash the (58)
water vessel, etc., without leaving dust;
having completely examined and filtered the
water also, use only that which is suitable.

Without asking permission to remain in any part of the (59)
monastery, do not stay; without mindfulness, do not sit on
the
Sangha’s pads, etc.; but if one possesses mindfulness of
impermanence, emptiness, suffering, and selflessness, it is
not a fault.

It is not a fault if one does these without asking: (60)
prostrations to the Teacher or Buddha image
within the limits of the monastery,
going to the toilet, drinking water, and cleaning teeth.

If an ordained one does any (61)
other work—anything, without
exception—without asking the Guru,
he commits a fault.

མཆོད་རྟེན་ལ་སོགས་ཕྱག་བྱས་ཏེ། ། ༦༢༽
མི་ཉལ་བྱས་ནས་དེ་འོག་ཏུ། །
བླ་མའི་རྐང་བཀྲུས་བླ་མ་ལ། །
བརྟུལ་ཞུགས་ཅན་གྱིས་ཀུན་ཞུས་ཏེ། །

རྐང་པ་གཉིས་ཀ་བཀྲུས་ནས་ནི། ། ༦༣༽
ནམ་གྱི་ཆ་སྟོད་ཆ་སྨད་ལ། །
བསྒྲིམས་ཏེ་མི་ཉལ་བ་བྱས་ཏེ། །
དེས་ནི་བདེན་པར་སྨྲ་བར་བྱ། །

ལྡང་དང་སྣང་བའི་འདུ་ཤེས་ཀྱིས། ། ༦༤-༦༥༽
སེང་གེ་ཉལ་ཐབས་གཞིན་དུ་བྱ། །
དྲན་དང་ལྡན་ཞིང་དགེ་རྒྱུད་དང་། །
དེ་བཞིན་མྱུར་དུ་སད་ནས་ནི། །
ཇི་སྐད་བསྟན་པ་བཞིན་དུ་བྱ། །
ཇི་ལྟར་ཉོན་མོངས་མྱུར་ཟད་དང་། །
བྱང་ཆུབ་དམ་པ་འཐོབ་འགྱུར་བ། །
དེ་ལྟར་བསྒྲིམས་དང་ལྡན་པར་བྱ། །

Not having slept i.e., having studied and (62)
having prostrated to the reliquary, etc.,
thereupon the ordained one washes the Guru’s
feet and asks him about all doubts.

Having washed both feet, one should endeavor (63)
not to sleep during the first and last
periods of the night, and one should speak
the truth i.e., uphold one’s promises.

Possessing mindfulness and continuity of virtue, (64–65)
sleep in the “lion posture” with the perception of light
and the desire to arise early. Having arisen quickly after sleeping
in the above manner, act according to what has been taught
herein. As defilements will be quickly exhausted in this life
and the excellent Enlightenment
will eventually be attained;
therefore one should possess steadfastness.

ཐམས་ཅད་ཡོད་པར་སྨྲ་བའི་དགེ་ཚུལ་གྱི་ཚིག་
ལེའུར་བྱས་པ་སློབ་དཔོན་ཀླུ་སྒྲུབ་ཀྱིས་མཛད་པ་
རྫོགས་སོ། རྒྱ་གར་གྱི་མཁན་པོ་མུ་ནི་ཝརྨ་དང་། ཞུ་ཆེན་གྱི་ལོ་ཙཱ་བ་
ཞང་སྣ་ནམ་ཡེ་ཤེས་སྡེས་བསྒྱུར་ཅིང་ཞུས་ཏེ་གཏན་ལ་ཕབ་པའོ།། །།

The Discipline of the Novice Monk of the Aryamulasarvastivadin in Verse, written by Acarya Nagarjuna, is herein complete. This was translated and revised into the Tibetan language by the Indian abbot Muni Varma and the Tibetan translator-reviser Zhang Snanam Yeshe De, and taught by the latter.

Ngorchen Kunga Zangpo

Vajradhara Ngorchen Kunga Zangpo's

Word Explanation of the Abridged Ten Vows, the Concise Novice Monk's Training

Translated by

Migmar Tsering and

Ngawang Samten Chophel (Jay Goldberg)

༄༅། །བོད་སྐད་དུ། དགེ་ཚུལ་གྱི་བསླབ་བྱ་མདོར་བསྡུས་པ་རགས་སྡོམ་བཅུའི་འབྲུ་འགྲེལ་བཞུགས་སོ།

ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པ་ལ་ཕྱག་འཚལ་ལོ།

དགེ་ཚུལ་གྱི་བསླབ་བྱ་ནི། རགས་སྡོམ་བཅུ་སྟེ། ཇི་སྐད་དུ། གང་ཞིག་སྲོག་གཅོད་གཞན་གྱི་ནོར་འཕྲོག་དང་། །མི་གཙང་སྤྱོད་རྫུན་བཅོས་པའི་ཆང་ལ་སོགས། །གར་སོགས་ཕྲེང་སོགས་མལ་སྟན་མཐོ་བ་དང་། །ཕྱི་དྲོའི་ཁ་ཟས་གསེར་དངུལ་ལེན་པ་སྤང་། །ཞེས་པ་ལྟར་རོ།

དེ་ལ་དང་པོ་སྲོག་གཅོད་ནི་གཞི་བསམ་པ་སྦྱོར་བ་མཐར་ཐུག་སྟེ། ཡན་ལག་བཞི་ཚང་ན་ཕམ་པར་འགྱུར་ཏེ། དེ་ལ་གཞི་ནི་མིའམ་མིར་ཆགས་པ། བསམ་པ་མ་འཁྲུལ་ཞིང་གསོད་པར་འདོད་པ། སྦྱོར་བ་དུག་མཚོན་མཐུ་གཡོ་སྒྱུའི་འཆི་བར་གཏོང་བ། གཞན་གྱིས་གསོད་པར་ཞུ་བ་གནང་བ། གནོད་སེམས་ཀྱིས་གསད་འོས་སུ་སྟོན་པ་སོགས་རང་ངམ་བསྐོས་པའི་མིས་མི་འགྱོད་པར་བསད་པར་བརྩམས་པའོ། མཐར་ཐུག་རྐྱེན་དེ་རྣམས་ཀྱིས་ཤི་བའོ།

In the Tibetan language this is entitled *Dge* tshul *Gyi Bslab bya Mdo bsdus pa Rags sdom bcu'i 'Bru 'grel Bzhugs so.*

Prostrations to the Omniscient One!

The novice monks' training is the abridged ten vows. As it is said in sutras, one should abandon killing, stealing others' property, performing sexual impurity, lying, brewed alcohols, etc., dancing and the like, garlands, etc., high beds, evening food, and acceptance of gold and silver. It is thus!

First among these, killing, will be a defeat of one's vows if these four—basis, thought, application, and completion—are present. Of these four, the basis is a man or fetus. The thought limb is the desire to kill without being insane. The application limb is to bestow death by poison, weapons, magical power, or witchcraft; to request that one be killed by another; to demonstrate, by means of ill will, etc., that the victim is suitable to be killed; and for oneself or hirelings to accomplish murder without repentance. The completion limb is that the victim dies from the above causes.

གཉིས་པ་མ་བྱིན་ལེན་པ་ལ། གཞིའི་ཡན་ལག་མི་ཡིན་
པ་རང་ལས་ནོར་ཐ་དད་པའི་རྫས་རིན་ཐང་ཚང་བ་
སྟེ། བོད་དུ་དངུལ་སྐྱ་ཞོ་གང་གི་བརྒྱད་ཆ་བརྐུས་ན་
རིན་ཐང་ཚང་ངོ་། བསམ་པའི་ཡན་ལག་གཞན་གྱི་
རྫས་ཡིན་པར་ཤེས་པ། རང་གི་ཆེད་དུ་ཐོབ་འདོད་རྒྱུན་
མི་འཆད་པ། སྦྱོར་བ་ཐབས་སྣ་ཚོགས་ཀྱིས་རང་ངམ་
གཞན་བསྐུར་འཇུག་པར་བརྩམས་པ། མཐར་
ཐུག་ཡན་ལག་བརྐུས་ནས་ཐོབ་བློ་སྐྱེས་པའོ།

གསུམ་པ་མི་ཚངས་སྤྱོད་ལ། གཞིའི་ཡན་ལག་
བུད་མེད་ཀྱི་ཁ་བཤང་ལམ་ཟག་བྱེད་དེ་གསུམ་དུ་
ནོར་བུ་ལས་སུ་རུང་བར་སྣུལ་བ། བསམ་པའི་
ཡན་ལག་འདུ་ཤེས་འཁྲུལ་མ་འཁྲུལ་འདྲ་ཞིང་།
གཉིས་སྦྱོར་བདག་གིར་བྱེད་འདོད་རྒྱུན་མི་འཆད་
པ། སྦྱོར་བའི་ཡན་ལག་མི་ཚངས་སྤྱོད་པ་བྱེད་
པར་བརྩམས་པ། མཐར་ཐུག་གི་ཡན་ལག་བཙུག་
ཅིང་ཉམས་སུ་མྱོང་བའོ།

The basis limb of the second, stealing, is a valuable article of another man’s property. According to the Tibetan monetary system, if one steals one-eighth of a *zho*, the necessary value to break one’s vows is present. The thought limb is to know that the article belongs to another, and to have unceasing desire for one’s own gain. The application limb is for oneself or hirelings to steal through various means. The completion limb is that, having stolen, one produces the thought of gain.

The basis limb of the third, performing sexual impurity, is to place an erect penis into one of these three—a woman’s mouth, anus, or vagina. The thought limb is equally the mistaken or unmistaken perception that such-and-such a woman is the one who is desired, and the unceasing desire to have sexual intercourse. The application limb is to perform sexual impurity. The limb of completion is inserting and enjoying.

བཞི་པ་རྫུན་ནི། གཞི་སྨྲ་བའི་ཡུལ་མི་ཡིན་པ། སྨྲ་ཤེས་དོན་གོ་ཤེས་པ་རང་བཞིན་དུ་གནས་པ། མ་ནིང་དང་མཚན་གཉིས་པ་མ་ཡིན་པ་ལ་ཟག་མེད་ཀྱི་ཡོན་ཏན་བཟང་པོ་ཡོད་པར་ཤེས་པའི་ཚིག་གོ། བསམ་པ་འདུ་ཤེས་མ་འཁྲུལ་བ། སྦྱོར་བ་རང་གི་ངག་གིས་མི་ཆོས་བླ་མ་རང་གི་ཐོབ་པར་སྨྲ་བ་བརྩམས་པ། མཐར་ཐུག་སྨྲ་ཞིང་ཡུལ་དེས་གོ་བའོ།

The basis limb of the fourth, lying, is a man who is the object of one's speech, and for one knowingly to speak of oneself as having the good qualities and knowledge of a Stainless One (i.e., Bodhisattva) to another person—but not to a eunuch or a hermaphrodite—who is capable of understanding speech and its meaning. The thought limb is the unmistaken perception that one will tell a lie. The application limb is to say, with one's own voice, that one has obtained qualities beyond man. The completion limb is to speak and to be understood by those mentioned above.

ལྔ་པ་ཆང་སོགས་ནི། ཕབ་བཏབ་པ་འབྲུའི་ཆང་དང་། མ་བཏབ་པ་བུར་ཆང་། རྒུན་ཆང་སོགས་མྱོས་པར་འགྱུར་བའི་ཆང་ཧུབ་གཅིག་ཡན་མིད་ན་ལྟུང་བར་འགྱུར་རོ།

The fifth, alcohol, etc.: It will be a transgression if one swallows more than one mouthful of intoxicating alcohol made of grain, grapes, etc., in which yeast has been placed—but not alcohol made of sugarcane in which yeast has not been placed.

དྲུག་པ་གར་སོགས་ནི། དགོད་པའི་བསམ་པས་གླུ་དང་། གར་དང་། རོལ་མོ་སྣ་ཚོགས་དགོས་མེད་དུ་བྱེད་པའོ།

The sixth, dancing, etc.: It is a transgression if one unnecessarily plays various music, dances, and sings songs with the thought of merriment and passion.

བདུན་པ་ཕྲེང་སོགས་ནི། སོར་གདུབ་དང་། གོས་ཁྲ་བོ་དང་། དགོས་མེད་དུ་ལི་ཁྲི་ལ་སོགས་པ་བྱུག་པ་དང་། སྤོས་ལུས་ལ་བྱུག་པ་དང་། མེ་ཏོག་ཕྲེང་བས་ཐོད་བཅིང་བ་རྣམས་སོ།

བརྒྱད་པ་མལ་སྟན་མཐོ་བ་ནི། རིན་པོ་ཆེ་དང་བ་སོ་ལ་སོགས་པའི་ཁྲི་ཁྲུ་གང་ལས་ལྷག་པ་ལ་འདུག་པ་དང་། ཉལ་བ་དང་། དེ་བཞིན་དུ་སྟན་ཁྲུ་གང་ལས་ལྷག་པ་ལ་དགོས་པ་མེད་པར་འདུག་པ་དང་། ཉལ་བའོ།

དགུ་པ་ཕྱི་དྲོའི་ཁ་ཟས་ནི། གླིང་འདི་ཉི་མ་ཕྱེད་ཡོལ་ནས། སང་གི་སྐྱ་རེངས་མ་ཤར་བར་ལ། ནད་ལ་སོགས་པ་སྐྱོན་མེད་པར། ཕྱེ་དང་། ཐུད་ལ་སོགས་པ་དུས་རུང་གི་ཟས་བཟའ་བའོ།

བཅུ་པ་གསེར་དངུལ་ལེན་པ་ནི། གསེར་དང་དངུལ་ལ་སོགས་པའི་རིན་པོ་ཆེ་ཆོས་ལྡན་གྱི་རྐྱེན་མེད་བཞིན་དུ་བདག་ཏུ་བཟུང་ནའོ།

The seventh, garlands, etc.: It is a transgression if one does any of these: wears rings and many-colored clothes, unnecessarily applies rouge and the like, applies scents to the body, and binds flower garlands around the crown of the head.

The eighth, high beds: It is a transgression if one sits or lies down on a precious (gold, etc.), ivory, etc., seat that is more than 18 inches high and, similarly, if one unnecessarily sits or lies down on any seat more than 18 inches high.

The ninth, evening food: (It is a fault if) in this world one eats foods of the proper time—such as roasted flour, coagulated milk, etc.—from the time past midday up to the dawn of the next day, unless one suffers from the misfortune of illness, etc.

The tenth, acceptance of gold and silver: If one lays hold of precious articles like gold, silver, etc., then insofar as this is not on the condition of being for the sake of Dharma, it is a fault.

འདི་རྣམས་ལས་རྩ་བ་བཞི་ཉམས་ན་སླར་
གསོ་རྒྱུ་མེད། ལྷག་མ་དྲུག་ཉམས་ན་སྡོམ་
ལྡན་གྱི་དྲུང་དུ་བཤགས་ལ་ཉེས་པས་མ་གོས་པར་བྱའོ།

དགེ་ཚུལ་གྱི་བསླབ་བྱ་མདོར་བསྡུས་པ་སྟེ།
རྒྱས་པར་འོད་ལྡན་དུ་ཤེས་པར་བྱའོ།

དགེ་ཚུལ་གྱི་བསླབ་བྱ་མདོར་བསྡུས་པ་རགས་སྡོམ་བཅུའི་
འབྲུ་འགྲེལ་རྡོ་རྗེ་འཆང་ངོར་ཆེན་ཀུན་དགའ་བཟང་པོས་མཛད་
པ་རྫོགས་སོ།

༄༅། །དུས་དྲན་ནི། སྐྱེ་གཞུངས་ཨ་འཇམ་གྱིས་མཛད་པ།
སྐྱོབས་པ་མཚུངས་མེད་སྟོན་པ་ཐུགས་རྗེ་ཅན། །ཁྱོད་ཀྱིས་
དགག་བསྒྲུབ་གནང་བའི་བསླབ་པ་ལས། །རྐྱེན་གྱི་དབང་གིས་
གནང་བར་འོས་པ་རྣམས། །དུས་ལ་དགོངས་ཏེ་བདག་ལ་གནང་
བར་མཛོད། །ཕན་མཛད་ཁྱོད་ཀྱི་བསྟན་པའི་རྗེས་ཞུགས་ནས། །
བསྟན་པའི་མཇུག་འདིར་ལམ་ལ་རབ་གུས་པས། །དགེ་བ་འདི་
ཡིས་ཚེ་རབས་ཐབས་ཅད་དུ། །མགོན་པོ་ཁྱོད་ཀྱི་བཀའ་
བཞིན་བསྒྲུབས་པར་ཤོག། །།

If one impairs any of the four root vows from among these ten, then one is devoid of a cause to retrain as a monk again in this lifetime. If one impairs any of the six remaining vows, confess it in the presence of a vow-holder and do not be blemished by committing that offence again.

This is the abridged novice monk's training, and one should know the novice monk's training as described in detail in *Od ldan* which is the commentary to *'Dul wa Sum rgya pa* written by Shakyapa.

The *Word Explanation of the Abridged Ten Vows, the Concise Novice Monk's Training*, written by Vajradhara Ngorchen Kunga Zangpo, is herein complete.

A prayer which is to be remembered at those times when committing a permissible minor offence for the sake of the Dharma, etc. is here included as, written by Dezhung Ajam, the late Derge Master and principal teacher of Khenpo Appey:

Protector, Matchless One, Teacher and Compassionate One, having thought this is the time, grant me permission to do only those actions which it is appropriate to engage in—due to the power of conditional causes—from among the disciplines permitted, enjoined, and prohibited by You. By the virtue of having much reverence for the Dharma Path at the end (i.e., in the last epoch) of the doctrine, and of having pursued Your, the Beneficial One's, teaching, may I achieve in accordance with Your, the Master's, speech in every lifetime.